

[Jørgen Jørgensen.]

hvad det var. Det ærede Medlem har været saa usædvanlig tilbageholdende i dette Spørgsmaal — det ligner ham ellers ikke. Han havde dog ellers Folk, der kunde hjælpe ham at finde paa, hvis det skulde glippe for ham selv paa dette Felt. Han havde jo en fremragende Partifælle, der havde proklameret, hvordan han mente, at Forfatningen skulde ændres; men dengang, da Sagen skulde drøftes paa det Sted, hvor det havde nogen Interesse, da sørgede man for, at dette ærede Medlem af Det konservative Parti, der havde de nye Impulser, der vidste, hvordan det skulde ordnes, blev holdt uden for alle Forhandlinger om Spørgsmaalet her i Tinget.

Nej, det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Interesse for Sagen er ikke stor, og naar det ærede Medlem nu beklager sig over, at man ikke fra Regeringspartiernes Side har gjort Forsøg paa at finde ud af, hvad det var, det ærede Medlem ønskede ændret, saa vil jeg dog henstille til det ærede Medlem, inden Sagen skal drøftes, hvilket vel ikke kan vare saa meget længe, at se at blive klar paa, hvad det er han vil. Hvis han er i Stand til at forme sine Synspunkter og faa Tilslutning dertil fra sit Parti, er der jo en Mulighed for, at der kan være et eller andet, vi kan enes om; men det ærede Medlem maa ikke forlange, at vi skal stille Ændringsforslag til et Forslag, vi anser for at være rigtigt, og hvori vi ikke ønsker indført disse Bestemmelser om Lands-tingets Stilling, som det ærede Medlem nærer saa stærk Interesse for.

Det andet vigtige Spørgsmaal i Tiden er et Spørgsmaal, som ogsaa har været berørt af tidligere Talere. Det er Spørgsmaalet om vor Valuta. Jeg kan godt sige, at det er desværre ikke saadan, at det er et Spørgsmaal om, hvorvidt Valutaordningen skal bibeholdes eller ikke. Alle erkender, at Valutaordningen maa bibeholdes. Alle erkender, at som Forholdene nu engang er ude i Verden med de Muligheder for Samhandel med andre Lande, der findes, vil en Ordning med en Valutacentral eller noget tilsvarende være en absolut Betingelse for et Land som Danmark. Der er vel et og andet at ændre ved den Ordning, vi har — og jeg er villig til at høre paa ethvert Raad i saa Henseende —, fordi det, hvilket alle naturligvis er indforstaaet med, naar praktisk talt al Handel skal foregaa over et Kontor, vil volde Vanskeligheder og give Anledning til Kritik, og ogsaa paa visse Felter berettiget Kritik. Men jeg peger paa den Kendsgerning, at indtil denne Dag

er der intet politisk Parti, ingen med Ansvar for og Mulighed for Indflydelse paa denne Sags Ordning, der har kunnet anvise en Erstatning for den Valutaordning, vi har nu, som gør det muligt at faa bedre og friere Handelsforhold, end vi har i dette Øjeblik.

Man gør Forsøg paa at bilde Handelens Folk ind, at blot vi ingen Valutacentral havde, saa kunde de handle, som de i sin Tid gjorde det, og købe de Varer, de plejede at købe. Men jeg vil dog nødig tro, at Handelens Folk har saa ringe Indsigt i de praktiske Forhold, at de lader sig den Slags Ting binde paa Ærmet. Naar vi har 400 Mill. Kr. mindre at købe for end i 1930, saa siger det sig selv, at det vil være umuligt at købe lige saa meget i 1934 som i 1930. Havde vi ingen Valutacentral, saa maatte Begrænsningen af Vareindkøb ske ved Begrænsning af Efterspørgselen efter Varer her i Landet, det vil sige ved Toldforhøjelser eller ved at gøre Pengene dyrere, ved at sætte Diskontoen op og lade Bankerne foretage den Regulering, som nu foretages gennem Valutacentralen. Jeg ved ikke, om nogen tror, at det var blevet mere tilfredsstillende; jeg tror det i hvert Fald ikke.

Men dernæst er Forholdet det, at Handelsaftalerne med andre Lande ikke kan opfyldes, uden at der er Mulighed for at sikre vort Lands Indkøb i de Lande, som køber vore Varer. En stram Pengepolitik vil ikke kunne opfylde dette Formaal, og Toldforanstaltninger kan det heller ikke. Da Forholdet er det, at Handelsoverenskomsterne ikke kan opfyldes uden en Valutaordning af den ene eller anden Art, og naar endvidere disse Handelsoverenskomster skaffer os meget mere Eksport, end vi ellers var i Stand til at faa, og derved skaffer mange flere Millioner Kroner hjem til Landet, betyder dette, at uden Valutaordningen vilde der blive langt mindre Valuta til Raadighed for Handelens Folk, end der er i Dag. Og Handelens Folk er sikkert ikke saa naive, at de tror, at vi her i Landet Aar efter Aar kan købe for mere, end vi sælger. Valutaordningen sikrer ikke alene Landbruget langt flere Penge for Landbrugets Eksportvarer, men den skaffer ogsaa derved Handelens Folk betydelig større Beløb at købe for, end de ellers vilde faa.

Jeg tror, at Handelen i sin egen Interesse skulde sætte sine Bestræbelser ind paa at hindre en urimelig Prisstigning paa de Varer, hvoraf Indførselen begrænses; for hvis man benytter Vareknapheden til ublu Priser, som der fra visse Sider er Tilløb til, vil der før eller senere af Forbrugerne